

ний ще удържимъ позицията, безъ да се гледа на многочисленността на Турцитѣ и тѣхното прѣвѣсходно въоръжение.

Надвечеръ, пушечнитѣ и топовнитѣ гърмежи малко по малко се намаляваха, а когато се стъмни, почти съвсѣмъ се прѣкратиха. Само тукъ тамъ по турската позиция се чуваха отдѣлни гърмежи.

И тъй боя, днешния бой, блистателно се свърши за защитницитѣ на шипченскитѣ височини. Всичкитѣ неприятелски атаки се отблъснаха съ голѣми за него загуби. Нашитѣ загуби, сравнително, при такъвъ ожесточенъ бой, не бѣха твърдѣ голѣми, но за нашия малочисленъ отрядъ, тѣ бѣха чувствителни. Впрочемъ, нашитѣ малки загуби бѣха понятни: ний бѣхме до нейдѣ прикрити задъ нашитѣ ничтожни окопи, тогава, когато Турцитѣ настѣпваха съ своитѣ гѣсти колони по мѣстность, ако по нейдѣ и прѣсѣчена но все добръ обстрѣлвана, като се изключи нашия лѣвий флангъ на позицията. Тукъ неприятеля можеше да се приближи не наказано до 40—50 крачки.

Нашата шипченска позиция се оказа, още въ първия день на отбраната ѝ, не съвсѣмъ не уязвима „твърдина“, каквато мнозина я считаха. Напротивъ, при всичко, че неприятеля обстрѣлваше позицията ни само отъ фронта, на да ли имаше по нея педа мѣсто, което да не бѣ поражаемо отъ правитѣ и навѣсни неприятелски топовни и пушечни вистрѣли. Това се виждаше и отъ загубитѣ, които търпѣха частитѣ въ резерва

— На драго сърдце бихме се замѣнили съ онѣзи части, които сж въ първата линия, казваха офицеритѣ и войницитѣ отъ резервнитѣ части. Ужъ сме въ резерва и прикрити задъ окопитѣ, а между това убити и ранени туку излизатъ отъ строя.

Въ окопитѣ азъ се чувствувахъ стѣсненъ и за туѣ често обикаляхъ стрѣлковата верига отъ повѣрената ми рота. При тѣзи обиколки азъ гледахъ, какъ едни отъ опълченцитѣ, когато нѣмаше атака, сѣднали на колѣно или лежишкомъ, се прѣстрѣлваха съ противника, други пъкъ, кой съ линемановска лопата, кой съ тесакъ,